

A VERSENYLÓ MEG A NYÚL

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy versenyló. Ennek a csodálatos lónak Pinki volt a neve. A ló gazdája dúsgazdag volt. Egy hatalmas kastélyban élt. A kastélyt egy nagy-nagy kerek erdő ölelte körül. Ennek a mélyén élt egy nyúl. A kisnyulat Hópihének hívták.

Pinkiek éppen gyakorolni indultak, amikor a ló megtorpant, mert meglátott egy fehér pontot. Először azt hitte, hogy az csak egy virág. Odamerészkedett, hogy megnézzze. Látja ám, hogy egy kisnyúl.

- Mi a neved? – kérdezte tőle Pinki.

Erre válaszol a nyulacska:

- Engem Hópihének neveznek.

- Hát te mit csinálsz errefelé? – kíváncsiskodott Pinki.

- Errefelé lakom. Te ki vagy?

- Pinki a becsületes lónevem.

Pink lovasa közben megrántotta a kantárt, és elfordult a lóval. A fürgé nyulacska gyorsan felugrott a nyereg hátuljára. Mentek, mendegéltek, amikor a palotához érkeztek. A palotánál leszökkent. A látványtól Hópihe nagyon megijedt. Ő még ezen a tájon nem járt soha. Idegen és félelmetes volt minden. Futott, futott, egyszer csak betért az istállóba. Ott újra találkozott Pinkivel.

- Hogy kerültél ide? - kérdezte tőle Pinki, a kis ló.

- Utánad jöttem. – válaszolta bizalommal a kisnyúl. – Tudod, nem tudtalak elhagyni téged, hiszen eddig olyan egyedül voltam. Gondoltam, mi barátok lehetnénk!

- Hát persze! Legyünk barátok! Szeretnél velem lakni?

- Naná! Örökkön-örökké, ha lehet!

Így történt, hogy egymásra talált a versenyló és a hófehér kisnyúl. Eztán boldogan éltek, míg meg nem haltak.